

CANDY

PRÍCHUŤ HRIECHU JE SLADKÁ

BAJA DOLCE

VENUS
PRES

CANDY

PRÍCHUŤ HRIECHU JE SLADKÁ

VENUS PRESS

Baja Dolce: Candy
Príchut' hriechu je sladká
Druhá časť hriechnej darkromance série Habibi
Vydanie prvé
Copyright © 2022 Baja Dolce

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,
Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,
www.venupress.sk v roku 2022 ako svoju 13. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Majka Danihelová
Grafické spracovanie obálky: Natália Ševčíková
Grafika: Freepik.com
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-99972-48-4
ISBN MOBI 978-80-99972-51-4
ISBN EPUB 978-80-99972-50-7
ISBN PDF 978-80-99972-49-1

VENUPRESS
Bratislava 2022

BAJA DOLCE

CANDY

PRÍCHUŤ HRIECHU JE SLADKÁ

TÁTO KNIHA NIE JE PRE KAŽDÉHO.

UPOZORŇUJEME, ŽE SA V TEJTO KNIHE
VYSKYTUJÚ SCÉNY NEVHODNÉ
PRE MALOLETÝCH ČITATEĽOV.

PRÍBEH JE FIKCIA A AKÁKOLVEK
PODOBNOSŤ SO SKUTOČNÝMI
UDALOSŤAMI ČI OSOBAMI
JE ČISTO NÁHODNÁ.
TAKMER.

VAROVANIE – KNIHA OBSAHUJE TÉMY:

SEX, NÁSILIE, DROGY, PROSTITÚCIA, MAFIA,
TOXICKÉ VZŤAHY, VULGARIZMY.

VEKOVÉ ODPORUČENIE: 18+

VÝZLEČME NAŠE DUŠE
DONAHA

PROLÓG

Usadený v súkromnom boxe som pofajčieval kubánsku cigaru a sledoval ženu vo flitrových šatách. Pri bare sedelo mnoho ľudí, no ona v malom dave žiarila. Nebol som jediný, kto si všimol jej výnimočnú charizmu. Za ten čas, čo som ju špehoval, sa o jej pozornosť snažili traja muži. Každého však nonšalantne poslala dočerta.

Blond vlasy sa jej v jemných vlnách točili pod lopatky, štíhlymi rukami zvierala martini pohár, do ktorého si, na moje počudovanie, dala naliať nealko, a nohy, ktoré vystavovala na obdiv spod krátkych šiat, doslova zvädzali k hriešnym myšlienkam.

Dlho trvalo, kým sa obrátila natoľko, aby som jej videl do tváre. Zrejme na niekoho čakala. Veľkými modrými očami vsadenými do súmernej, pôvabnej tváre prechádzala po podniku a vyhliadala svoju známosť. Zamyslene pri tom špúlila pery. Presne v momente, keď sa očami zastavila na mne, sa zastavil aj čas. Sekunda sa natiahla na nekonečno.

Virginia Franklinová bola stelesnením bohyne.

Predstavovala typ ženy, pre ktorý sa v minulosti začali vojny. Prevtelenie samotnej Venuše. Bežný smrteľník by podľahol jej čaru presne po tej nekonečnej sekunde. Očný kontakt som prerušil ja.

Na mňa jej kúzlo neplatilo.

Nedovolil by som to.

Nenávidel som, keď sa mi niekto hrabal do biznisu. Bol som rozhodnutý od nej odkúpiť podiel, ktorý na ňu napísal ten senilný úchyl, a pokračovať v pláne.

Keď k Virginii pristúpila známa žena, moje veľké plány sa otriasli v základoch.

1. KAPITOLA

DORIAN

Na luxusné párty brávali len tých najlepších z najlepších. Prešiel som troma kastingmi a už som nedúfal, keď som dostal správu, ktorá obsahovala iba miesto, čas a sumu, ktorú som mohol zarobiť. Nezaváhal som ani na sekundu a odpísal ÁNO.

V ten víkend sa začala moja nová éra.

Po rozchode so Simone, ktorú som prichytil pri súloží so šéfom v kancli, som sa potreboval pohnúť ďalej.

Jej zrada po dvoch rokoch intenzívnej „lásky“ bola pomyselným klincom do rakvy, v ktorej som pochovával nádej vo vernosť ženského pohlavia.

Hovorí sa, že ľudia v našich životoch sú buď darom, alebo trestom. Simone znamenala niečo oveľa horšie. Bola mojím prekliatím.

Aj vďaka nej som už žiadnej neveril. Ony využívali mňa a na oplátku som plánoval robiť to isté.

Keď som vošiel do renomovaného klubu v centre mesta, kam chodievalo horných desaťtisíc, zastavil ma ochrankár:

„Meno?“ spýtal sa strojene.

„Dorian Fabri, dnes tu začínam,“ vyslovil som odhodlane.

Ochrankár niečo hľadal a potom pokrútil hlavou. „Také meno tu nemám.“

„Vystupujem pod pseudonymom Candy.“

*Zrazu prižmúril oči, ustúpil a povolil mi vstúpiť dnu.
„Veľa šťastia,“ zamrmlal ešte.*

To som nepotreboval. Vedel som, do čoho idem.

*V ten večer som plánoval obdarovať všetky nadržané
paničky najsladšou jazdou.*

~

V Adamovom rúchu som opúšťal nadrozmernú posteľ, v ktorej dve nahé krásky dospávali divokú noc, a vybral sa na balkón v ústrety slnečnému dňu. S úsmevom od ucha k uchu som sa oprel o zábradlie a sledoval blízky oceán.

Čaká nás týždňová párty na jachte, potrebný reset pred veľkým dňom, keď sa stanem oficiálnym majiteľom *LocalX*.

Odniekiaľ som započul šokovaný hlas. Pozrel som dole, kde staršia žena upratovala okolie bazéna, no niečo ju donútilo spustiť slovník drevorubača a prikryť si ústa rukou. To niečo bol môj vták vynímajúci sa medzi dvoma ornamentovými tyčami zábradlia.

„Ránko, Adelína!“ zvesela som ju pozdravil a zamával jej. „Na raňajky si dáme vajíčka.“

„*Dios mío!*“ prežehnala sa a utiekla do domu.

Vzdychol som si a trochu si ponat'ahoval stuhnuté údy. Slnko nebolo vysoko, no i tak som cítil, ako mi dobíja batérie.

Zozadu ma objal pár rúk s dlhými nechtami, ani som okom nemrkol. Mačička do mňa zaryla pazúriky a prechádzala mi jazykom po chrbte. Vedela, ako mi odkrviť mozog... Môj vták zrazu salutoval celému pobrežiu. Ešteže sa pobúrená Adelína vnútri modlila za moju hriešnu dušu a polievala mi raňajky svätenou vodou.

Otočil som sa ku kráske, ktorej meno som si dávno nepamätal, a sledoval, ako zvodne klesá na kolená. Jej predstava o raňajkách sa mi páčila. A aj tomu dole...

~

„Nepredá? Ako to, že nepredá?!“ hromžil som do telefónu v utorok večer a hľadel na primitívne sentimentálny západ slnka na výletnej lodi plaviacej sa po Karibiku.

Právnik mi vysvetľoval niečo o nepredajnom podiele, ktorý získala Virginia Franklinová, zrejme majiteľova milenka, a tá ho odmietla predať.

„Dohodnite mi s ňou stretnutie hneď, ako sa vrátim z dovolenky!“ prikázal som a potom zložil. To už ku mne kráčala Taty s nechápavým pohľadom a pohárom whisky.

Len pred dvoma týždňami sme v podniku zapíjali môj úspech, no asi išlo o predčasnú radosť. Vtedy mi majiteľ akosi zabudol oznámiť detail, že nie je jediným vlastníkom, a teraz, keď nastal čas na podpísanie zmluvy, je problém na svete!

„Niečo s podnikom?“ pýtala sa, keď som si od nej vzal pohár.

„Hej.“

Našpúlila pery. „Nechceš sa o tom baviť?“

„Nie.“ Odvrátil som zrak k oranžovo-ružovej oblohe. Na tvári som pocítil slaný morský vánok.

„Daj si,“ počul som Taty. Keď som sa k nej po chvíli obrátil, medzi prstami zvierala malú tabletku.

Bez zaváhania som si jej prsty vložil do úst a vzal si ponúkaný kúsok zakázaného raja. Zapil som ho dúškom whisky a zavrel oči.

Keď som ich znovu otvoril, svet sa mi zdal krajší, farebnejší, voňavejší, rýchlejší, zábavnejší...

VIRGINIA

Ako som prechádzala prázdny lokálom, moje podpätky klopkali o podlahu. Zožierala ma extrémna zvedavosť na muža, ktorý sa toľko dožadoval mojej prítomnosti.

Ešte stále som sa nespamätala z toho, že mi starý Frankie odkázal dvadsať percent firmy, a už vôbec som

sa nespamätala z faktu, že svoje zvyšné percentá predal nejakému zazobanému Talianovi, ktorý o našom lokáli nemal ani šajnu. Tento podnik už zažil svoje roky slávy a tie sa skončili vtedy, keď odišiel Habibi.

Jeho výpoveď bola otázkou času a ja som ju podala tesne pred ním. Vedela som, že podnik pôjde dolu vodou. Nemýlila som sa. Bohužiaľ. Alebo našťastie?

Počas dňa sa tu nachádzal minimálny počet zamestnancov. Manažér René, ochrankár, barman a dve upratovačky. Lokál chystali na zajtrajšiu prevádzku a ticho, ktoré v ňom vládlo, bolo ohlušujúce.

Keď ma zbadal René, naširoko sa usmial a odhalil zlatý zub, ktorý nebol v móde hádam nikdy. Vždy ma fascinovalo, ako si dokázal učesať svoje tri vlasy, ktoré mal na hlave, a s akou noblesou dokázal nosiť havajské mafiánske polokošieľky. Odhliadnuc od nemožného výzoru som však musela priznať, že bol jeden z mála milých ľudí v tomto fachu, ktorí ma nechceli pretiahnuť a ktorých som nemala chuť zaškrtiť. René mi skutočne chýbal.

„Naša hviezda najziarivejšia! Počul som novinky a cítim sa, akoby som vyhral jackpot. Prišla si nás zachrániť,“ vravel s nádejou a otvoril náruč, v ktorej ma chvíľu stisol.

„Čauko, *Dvojka*,“ oslovila som ho familiárne. *Dvojka* znamenalo, že bol môj druhý najobľúbenejší manažér.

„No tak, stále dvojka? Aj keď odišiel?“ Nadvihol obočie.

Tvárila som sa, že rozmýšľam. Habibi alias *Jednotka*, tu už nebol a ani nehrozilo, že by sa vrátil. Odkedy chodil s Cassie, bol o kus menšie hovädo a o kus väčší človek. „Máš pravdu, odteraz si *Jednotka*.“ Žmurkla som na neho a dala sa ním viesť k novému spolumajiteľovi.

Cestou mi rozprával pikošky z podniku nerestí, no ja som sa nemohla sústrediť na to, čo hovoril. Premkol ma divný pocit.

Kráčali sme hore po trblietavých schodoch, ktoré bývali za večernej prevádzky exkluzívne nasvietené. Takto

za bežného dňa vyzerali takmer obyčajne. Vlastne celý podnik vyzeral fádne. Aj napriek všetkému som ho kedysi považovala za svoj domov.

V návale sentimentu som sa rozhliadala vôkol seba, či sa tu niečo zmenilo. Taká som bola zaujatá okolím, že som si neskoro všimla dve ženy, ktoré sa opierali o barokové kamenné zábradlie. Obe ma prepaľovali hodnotiacimi pohľadmi, akoby si obhliadali súpera.

Kým jedna bola vysoká blondína s trblietkami na tvári, druhá mala vlasy farby gaštanu vystrihané na krátke mikádo. Boli vyobliekané, akoby tu pracovali, no nepoznala som ich.

Než som otvorila ústa a stihla ich pozdraviť, nadvihli brady vyššie a v tichosti odpochodovali k súkromným lôžam. René iba mykol plecami a ďalej mi rozprával o tom, ako nový majiteľ chcel robiť čistky a plánoval prepustiť polovicu personálu.

„Čože?“ vyhrkla som neveriacky, keď som sa dozvedela, že vyhodil *Trojku* alias Samanthu. Z manažérskej trojice som ju príliš neobľubovala, no svoju prácu si robila dobre a lokálu obetovala všetok voľný čas.

„Dobre počuješ. Začul som, že naše dievčatá plánuje vymeniť za nejaké Rusky a očakávam, že prepustí aj mňa,“ sťažoval sa so zvesenými plecami.

Pohybom ruky som ho zastavila, lebo hrozilo, že mi z tých sťažností vybuchne hlava. „Dost', René. Nič také sa nestane. To nedovolím.“

Vzhladol ku mne smutnými očami. Aj pre neho bol lokál domovom. Nevedela som si ho predstaviť kdesi na čerpacej stanici v uniforme blokovať predražené víno a balíček kondómov.

„Ďakujem, ďakujem... Ten starý lišiak Frankie vedel, prečo tú časť prepísal na teba. Určite tušil, že by mohli nastať problémy.“

V duchu som si pomyslela: *Kiežby si vedel*. Hrdo som vystrela chrbát, dvakrát sa zhlboka nadýchla a vybrala sa

do kancelárie v privátnej zóne, ktorá kedysi patrila Frankiemu. Dnes ju však okupoval cudzinec, čo si už teraz dovoľoval priveľa.

René mi adresoval povzbudivé slová, no ja som ho nevnímala. Videla som len veľké ebenové dvere s pozlátenou kľučkou, ku ktorej sa približovala moja ruka.

Bez zaklopania som suverénne vošla do tmavej kancelárie, ktorej jednu stenu zdobili police so zakladačmi plné dokumentov a druhá stena oproti vchodovým dverám bola presklená s výhľadom na jadro lokálu.

Raz som tu večer sedela s Frankiem po vážnom rozhovore a v tichosti sme sledovali baviacich sa ľudí. Vtedy som na ňom videla, aký je hrdý na to, čo za tie roky vybudoval, preto som nechápala, ako ho ten Talian donútil vzdať sa celoživotného diela.

Pri schodoch do horného bytu postávali tie dve ne sympatické ženy, ktoré ma pred chvíľou preklínali pohľadmi, a v tieni, otočený chrbtom, stál vysoký muž v tmavom obleku.

Hoci som mu nevidela do tváre, ostala som zaskočená. Atletickú postavu nezamaskovalo ani očividne drahé, na mieru šité sako. Postojom dával najavo, že sa otituloval prvým písmenom gréckej abecedy a vyčesané tmavé vlasy nemali ani náznak šedin.

Neunúval sa otočiť, iba dvihol ruku, na ktorej sa blyskali prstene a predražené hodinky, za ktoré by sa dalo kúpiť auto prestížnej značky, a jeho dva ženské tiene opustili miestnosť. Prisahala by som, že keď prechádzali okolo mňa, syčali kliatby v cudzom jazyku. Cítila som sa nepríjemne, ba až špinavo.

Keď sme osameli, otvorila som ústa, že na neho spustím spršku slov, no vtom sa otočil, a ja som ich zabudla zavrieť. Onemela som. Nečakala som, že spolujaziteľ bude až taký príťažlivý.

Mladý Talian mal ostré črty tváre, chladné belasé oči, ktoré ma okamžite zhypnotizovali, jemné, no pedantne

zastrihnuté strnisko a na plných perách mu pohrával očarujúci úsmev.

Zmeravela som a prežívala osobnú dávku *déjà vu*. Ovládol ma silný pocit, že som sa do tých očí už niekedy pozerala.

Natiahol ku mne ruku. Moje telo preplo na autopilota a robilo to, čo odo mňa očakával. Keď stisol moju ruku medzi svojimi dlaňami a pobožkal ma na ňu, zabudla som sa nadýchnuť.

„Dobrý deň, drahá Virginia, rád ťa spoznávam. Som Dorian Fabri, ale v práci ma volajú Candy.“

2. KAPITOLA

DORIAN

Spolu s tromi mužmi v námornických uniformách som kráčal na nasvietené javisko s výstupkom do davu. Do davu nadržaných žien s peňaženkami preplnenými bankovkami vysokých hodnôt. Pre prachy sa každý z nás pokúsi zaujať a podať najlepší výkon.

Obzeral som si vrysovaného chlapíka z Nórska, ktorý balil ženy zásadne svojimi jamkami v lícach. Taktiež som zazeral po dobre vyzerajúcich dvojčatách z Nemecka, ktoré ťažili zo svojej podoby.

Hoci sme si v zákulisí rozumeli a naoko si dávali dobré rady, na pódiu sme súperili o najväčší podiel na tipoch.

Na poslednej plavbe po Stredozemnom mori som si aj vďaka nim zarobil na luxusné auto. Teraz som mieril vyššie. Nebol som obyčajný striptér, ktorého ten hore obdaruil v južných partiách viac, ako si zaslúžil.

Som Candy, a to už niečo znamená.

So žiarivým úsmevom, ktorý mi zaplatila bohatá milienka, som vyšiel do svetla reflektorov za burácania podmanivej hudby a užíval si hysterický a vzrušený krik zbohatlických paničiek, pre ktoré sme stelesňovali ich mokré sny.

~

Virginia mi podľahla presne tak, ako som zamýšľal. Po mojom džentlmenskom privítaní zmäkla ako také mas-

lo a teraz som si ju mohol natriet' na chrumkavú hrianku. Stačilo sa len zahryznúť.

„Nech sa páči, usad' sa.“ Viedol som ju ku koženému kreslu pri stene s knižnicou. Ešte stále pôsobila rozhodene. Asi čakala, že budem starý foter, ktorého si rýchlo obmotá okolo prsta. Lenže roly sa vymenili.

Skôr, ako som sa k nej usadil do príliš intímnej zóny, niekto zaklopal na dvere a následne vošiel. Barman Tom niesol na tácke dve silné kávy. Vykasal som si nohavice a sadol si, kým nám na stolík medzi nami servíroval moju obľúbenú arabiku.

„Ďakujem,“ vyslovil som naraz s Virginiou, pričom ona sa znovu zarazila. Tom odišiel a ja som sa opäť usmial tým okúzľujúcim spôsobom, na ktorý sa koristi' zvykla chytat' sama.

Virginia sa neisto zahniezdila s rukami zopnutými v lone. Celým svojím bytím ku mne vysielala nervozitu i sexuálnu energiu, ktorú som v nej prebudil. *Výborne.*

„Svoj podiel podniku nepredám,“ vyhlásila nečakane a napriamila sa.

Nadvihol som obočie. „Smiem vedieť prečo?“

Nadýchla sa a s odpoveďou si dávala načas. Spôsobne si vzala šálku, lyžičkou pomiešala kávu dvakrát v smere hodinových ručičiek a nehlučne ju odložila na podšálku. Predtým, ako si odpila z pariacej tekutiny, mi pozrela do očí a povedala: „Nepoznáš to tu.“ A potom spojila svoje plné pery s okrajom porcelánu a slastne zavrela oči.

Samozrejme, že som ju v mysli preťahoval na tisícajeden spôsobov. Predsa len som bezbranný chlap, ktorý má nedostatok krvi na celé telo, no bolo tu ešte niečo, čo ma vyvádzało z miery. Tón, akým sa so mnou rozprávala.

„Prečo si myslíš, že to tu nepoznám?“

Odložila šálku. Zdala sa byť sebavedomejšia ako pred pár minútami. „Lebo chceš prepustiť schopných ľudí, vďaka ktorým podnik roky funguje.“

Nahol som sa bližšie a skúmal reč jej tela.

Dych sa jej zľahka zrýchlil, nohy sa snažila nenápadne pritláčať k sebe, hoci by ich najradšej roztvorila a pozvala ma medzi ne.

Nie, nenamýšľal som si. Poznal som tie nepatrné signály, tú nervozitu, prekrvenie pokožky a zimomriavky, s ktorými bojovala. Poznal som ten pohľad, ktorým ma prakticky vyzliekala donaha.

„Vďaka ktorým podnik už roky nefunguje, si chcela povedať.“ Nahodil som ležérny výraz tváre. Užíval som si jej rozpoloženie a to, ako na mňa reagovala. Možno mi naozaj bude stačiť pretiahnuť ju na stole a podpíše aj zmluvu s diablom.

Odzrazu prudko vstala, čo som nečakal. Líca jej zružovali a v očiach sa jej zablysko. „Čo si o sebe myslíš? Že sem len tak prídeš a zničíš to tu spolu s ľuďmi, pre ktorých je lokál všetkým?“ Hlas jej pri posledných slovách hystericky preskočil.

Tiež som sa napriamril. Snažil som sa zachovať pokoj, no bolo to dosť ťažké. „Som obchodník, Virginia. Nenechám to tu skrachovať pre vaše familiárnosti a hlúpy sentiment, ktorý nemá v biznise miesto. Aj tak to nezmeníš.“ S chladným výrazom v tvári som si vložil ruky do vreciek nohavíc. V pravom vrecku som pocítil kus papiera, ktorý ma motivoval zotrvať. Neveril som na náhody a ani na to, že teraz musím strpieť zlatokopku, ktorá si podiel v lokáli isto *kúpila* cez posteľ. Keď nevyšiel plán A, plán B si vychutnám dvojnásobne. Virginia sa pozná s mojím uprednostneným bračekom.

Hra sa môže začať.

VIRGINIA

„Aj tak to nezmeníš,“ dodal Dorian a ruky si vložil do vreciek nohavíc. V očiach sa mu mihol akýsi tieň.

„Zmením. A ty sa budeš pozerat' z prvého radu!“ vy-